

J. R. R. Tolkienin romaani *Hobitti eli sinne ja takaisin* (1937) kertoo Bilbo Reppulin matkasta Yksinäiselle vuorelle ja takaisin. Matka sisältää vaaroja kuin myös kasvua, ystäväystymistä ja muistojen rakentamista. Romaani on todella kauniisti rakennettu, ja henkilöhahmojen matkan etenemistä on mielenkiintoista lukea.

Heti aluksi haluan nostaa esiin romaanin ja elokuvien eron, mikä on todella suuri. Itse olin nähnyt elokuvat ennen romaanin lukemista, joten minulla oli jonkinlainen käsitys romaanin sisällöstä. Se kuitenkin eroaa todella paljon elokuvien tapahtumarikkaista taisteluista ja seikkailuista. Romaani on leppoisa, niin kuin hobittimmeikin. Sitä lukiessa yllättyy tapahtumien rauhallisuudesta ja henkisen kehityksen painotuksesta. Romaanissa ei esimerkiksi esiinny Azog kuin kerran nimeltä mainittuna, eikä siinä ole lainkaan Taurielia. Nämä henkilöt ovat lisätty elokuvaan luomaan tunnelmaa. Muistan myös lukeneeni, että Tolkien olisi tarkoittanut tämän romaanin enemmän lapsille suunnatuksi, toisin kuin vaikka *Taru sormusten herrasta* -teoksissa. Vaikka erot elokuvaan olivat suuria, pidin romaanista todella paljon, sillä erot loivat siitä mielenkiintoisen kokonaisuuden.

Romaanin tapahtumat etenevät selkeästi ja kronologisesti. Niiden mukana on helppo pysyä, ja ne ovat helposti kuviteltavissa. Tapahtumat eivät ole taistelun täyteisiä tai todella kiihkeätempoisia, vaan niissä keskitytään rauhallisuuteen ja mielen sisälle. Useissa romaanin tapahtumista Bilbon ajatukset ovat suuremmissa osassa kuin tapahtumat itsessään, mikä korostaakin sitä osaa, että tapahtumat ovat Bilbon näkökulmasta ja matka on hänelle suunnattu. Romaanin juoni on mielestäni sen parhain kohokohta, sillä se luo Bilbosta sen muuttuneen kokonaisuuden, mikä hän matkansa lopuksi on. Esimerkiksi lähtiessään matkalle Bilbo oli herkkä ja pelokas, kun taas tapahtumien kehittyessä hän uskaltaa jopa kohdata lohikäärmeen. Mielestäni romaanin juoni saa helposti lukijan ajattelemaan itseään, sillä sen voi heijastaa oman elämän esteisiin ja niiden ylitse pääsemiseen. Sen vuoksi romaani oli minulle todella opettavainen siinä missä myös mukaansatempaava.

Päähenkilö romaanissa on ehdottomasti Bilbo. Hänen mukanaan seikkailevat kääpiöt sekä velho Gandalf. Tämä suuri seurue kokee seikkailun aikana paljon, eikä kukaan sen lopussa ole entisensä. On todella hienoa, että Bilbo on erilainen muusta seurueesta, sillä hänen kömmähdyksensä ja tietämättömyytensä pitävät yllä huumoria. Kääpiöiden jääräpäisyys ja kunnia tuovat mukanaan ongelmia, sekä huvittomia juonenkäänteitä. Kaikkia heistä ohjaa Gandalf, viisas velho, joka pelastaa heidät useammin kuin kerran. Hänen viisautensa ja kaikkialle suuntautuva rauhallisuutensa nostavat esiin sekä huumoria että tietämystä. Kokonaisuudessaan kaikki henkilöahmoista ovat kovin erilaisia toisiinsa nähden, mutta yhdessä he ovat lukemisen arvoinen joukko. Mielestäni henkilöahmot elävöittivät tarinaa, ja he jopa luovat romaanin legendaarisuuden.

Antaisin romaanille arvosanaksi 5/5, ja vaikka voin sanoa elokuvien vaikuttaneen tähän, antaisin saman arvosanan ilman elokuvakokemuksia. Romaani on inhimillinen, huumorinen sekä seikkailullinen. Se sopii jokaiselle ikää katsomatta, mikä mielestäni on sen upein puoli. Kaiken kaikkiaan kokonaisuus pitää lukijan mukanaan alusta loppuun saakka, ja heille, jotka elokuvat olisivatkin katsoneet, tuo romaani uusia näkökulmia, että tapahtumia. Romaani sopii mielestäni erinomaisesti heille, jotka pitävät seikkailuista, mutta myös katsauksesta mieleen ja henkiseen kasvuun. Se sopii kaikille sukupuolesta tai iästä katsomatta.